

[Damsgaard.]

sidste forhold er med til yderligere at komplicere spørgsmålet om rentens fastsættelse.

Bogholderimæssigt er det foreslåede dog utvivlsomt en forenkling og forbedring, og vi vil fra venstres side være med til at fremme lovforslaget, og når vi i et udvalg får klaret de problemer, der kan være, vil vi også stemme for det.

Weikop: Det er åbenbart, at vi altid med glæde hilser ethvert skridt til forenkling, ligegyldigt hvilket område det drejer sig om, vel at mærke når forenklingen kan føre til større klarhed. I det foreliggende tilfælde mener den højtærede finansminister jo, at forenklingen bringer større klarhed. Folk kan ikke, mener den højtærede finansminister, rigtig finde ud af nationalbankens balance og ikke rigtig finde ud af, hvor meget staten skylder nationalbanken eller omvendt. Med andre ord, den højtærede finansminister mener ikke, at folk kan læse balancens fodnote, hvoraf statens mellemværende med nationalbanken ret tydeligt fremgår. Jeg skal naturligvis ikke bestride, at den højtærede finansminister har været ude for misforståelser, oven i købet sådan at den højtærede finansminister er blevet rost uberettiget. Jeg kan meget godt forstå, at finansministeren ville være glade for at blive rost, når der var grund dertil, men det sker måske mere sparsomt. Jeg ved ikke, om den højtærede minister venter ros for det foreliggende lovforslag, der stort set fremkommer, fordi fodnoten ikke bliver læst eller forstået rigtigt. Så er spørgsmålet, om dette kan være den eneste årsag til lovforslagets fremkomst. Kan ministeren have andre hensigter med sit forslag? Jeg tænker ikke så meget på forslaget om, at reguleringskontoen afløses af en statsforskrivning, hvilket vel kan være meget rimeligt; jeg tænker mere på, om overflytningen af særkontiene til den løbende konto kan skyldes andet end praktiske grunde.

Der har ofte i det høje ting været hede diskussioner om de penge, der blev hensat på særkonto. Jeg husker, at den højtærede økonomiminister under debatten om omsætningsafgiften meget stærkt hævdede, at de penge, som omsætningsafgiften indbragte, og som blev hensat på særkonto, kunne den højtærede finansminister ikke

røre. Ministeren kunne, som den højtærede økonomiminister dengang sagde, ikke bruge en rød øre af dem, og sådan noget lyder jo uhyre besnærende; men det, der menes, er vel, at finansministeren skal holde fingrene fra særkontiene, med andre ord kun trække, som det er bestemt i de pågældende love, og i stedet trække de nødvendige midler på den løbende konto. Det bliver man selvfølgelig hverken fattigere eller rigere af, men der må vel have været nogen fornuft i at holde særkontienes beløb skarpt adskilt fra den løbende konto. Mon ikke tanken har været — jeg ved det ikke — at fristelsen til at trække for hårdt på den løbende konto derved blev noget begrænset?

Konsekvensen af det foreliggende lovforslag vil, så vidt jeg kan bedømme, blive, at der til den løbende konto overføres ca. 1 milliard kr., og det vil igen sige, at særkontiene indgår som statens kasserereserve, og den højtærede finansminister siger, at kontoen både kan være i debet og i kredit. Det vil formentlig betyde, at finansministeren mener, at han nu har adgang til at trække alle de beløb, der er sat på særkonto, ud af nationalbanken via den løbende konto. Når det så siges, at de midler, der overføres fra særkontoen til den løbende konto, naturligvis skal finde anvendelse som bestemt i de gældende love, er det meget godt, hvis ikke den løbende konto er tappet for alle midler.

Jeg ved meget vel, at den højtærede finansminister heroverfor kan hævde, som det også er blevet fremhævet her, at det hele er bogholderimæssigt, man kan tage hatten op eller lade den ligge, resultatet bliver det samme. Det kan selvfølgelig være meget rigtigt, men hvis hensigten har været, at særkontienes beløb ikke, om jeg så må sige, skulle gå ind i den almindelige pengemølle, og den højtærede minister så klart siger, at han kan trække alle særkontienes penge ud af nationalbanken, altså via den løbende konto, så tror jeg, der vil være nogen mening i at lade særkonti bestå til dækning af de lovbestemte formål og lade den løbende konto være den konto, hvor eventuelle overtræk hurtigt kan konstateres. Nu skal jeg ikke her komme ind på det meget diskuterede spørgsmål om statens træk på nationalbanken. Den højtærede finansminister er øjensynligt af